

Բնիւնս նոցին: Բայց ի վերջն յետ ընդ երկուր յատելոյն
 Թօժան եղիւնիւոցնն անդանօր, իբրեւ յայնմ ժամանակի
 քոյ հասանէ լաւօր օրհասի, եւ յազցաւորէ ասի յա-
 նանցն վերալուսելոյն՝ վերայ գրեալ սրբազան Աստուղի-
 նոնի մերոյ. եւ յայտան երկուր սղոմանէն, ոչ ինչ
 օգտեալ Թօժան եղիւնիւոցն, զանելաբար ի Հասե-
 ելեալ դիմէ յԱմենաբերորոմ տալաւ, ըստ իբրասոս ս-
 րուածն որ նա հասարեալ էր, ելիւ այլ եւս յատե-
 սորանօր, անկեղ զտեղ ասնէն: Եւ իբրեւ ժամանկ ի
 յիշեալ տալան, ասորանօր քոյր կառացեալ հոյսիւոյ
 էկեղեցի Հայոց. զոր յանուն ասեմասորք Հոգոյն
 նորեալ՝ օծանէ մեծաւ հանդիմնիւ. եւ այս իսկ ըստ
 Տեառն յաջողելոյն: Արդ՝ զօրինակ քրոյս, ինչն Թօժան
 եղիւնիւոցնն որոտեալ էր Աղբօյեան Պետրոս աղայնի, որ
 էր յայնժամ յԱմենաբերորոմ տալաւ, որ այժմ իսկ ի
 նորին հանգոցելոյ սրբոցն, այնինչն ի Գալուստ ե-
 յԱռատել ասորայնց, մեղ շնորհեալ էղէ. որ եւ ըստ
 նախորդ պիտոցս Ատեմիսի սիրելոյն իմոյ օրինակեցա-
 ի Ամենն սարկաւորէս հարազարաբար:

Իսկ ի ինչն Հայոց ՌՄԽ, յերկրորդական քաղա-
 վարէն օրինակեցաւ ի Գրիգորէ Շնչանեան:

Եւ իսկ ի ինչն Հայոց ՌՄԽԲ յերրորդական քա-
 �ղաւորէն օրինակեցաւ ի Միտայէլ Նազարէլի Մարեան:

Հրատարակիչն Մ. Մսերեան՝ Հ. Չամ-
 չեանի վերոյիշեալ խօսքերը յառաջ կը բերէ,
 դարձեալ՝ Նոյնին Խրատման Պատմութեան
 գրքին (1811, էջ 454) խօսքը, ուր այս թուղթը
 կը կոչուի «գիր հպատակութեան», Նոյնպէս
 Հ. Մ. Բժշկեանի Սրբազան Պատմութիւնը
 (Հտր. Բ. էջ 461) եւ «Պատմ. Հայրապետաց
 Հռովմայ, ուր կ'ըսուի «գիր սիրոյ եւ հպատա-
 կութեան», Հ. Ի. Փափազեանի «Եկեղեցական